

Učeći kineski jezik

Vjerujem da su svi lingvisti i zaljubljenici u jezike, pa tako i ja sa radošću primili vijest o otvaranju Instituta Konfucije u našoj zemlji. Time smo dobili priliku da se upoznamo sa jednim od najstarijih jezika na svijetu i to jezika s najvećim brojem izvornih govornika. Poznavanje stranih jezika omogućuje stvaranje veza među pojedincima i narodima, upoznavanje načina života drugih ljudi, uočavanje i razumjevanje razlika i njihovo prihvatanje kao i ugrađivanje iskustva drugih naroda u sopstveno iskustvo i prenošenje naših iskustava drugima. Upravo ovo nam je omogućio Institut Konfucije tokom tromjesečnog kursa izučavanja kineskog jezika u Podgorici i prije svega tokom ljetnjeg kampa u Kini. Nakon polaganja HSK testa, prvog nivoa poznavanja jezika dobili smo priliku da provedemo par nedjelja u Kini.

Nas osam studenata zajedno sa profesorom Wangom kreće na put prema Dalekom istoku 6. jula sa aerodroma u Tivtu, preko moskovskog Šeremetjeva da bismo stigli u Peking izjutra 7. jula. Već tu se upoznajemo sa Fibi, našim vodičem. Ona je naprosto bila izvanredna u svom poslu, zahvaljujući njoj uspjeli smo da vidimo mnogo toga za relativno kratko vrijeme.

Upoznavanje sa Pekingom započelo je na najvećem trgu na svijetu. Tijenamen trg odnosno Trg nebeskog spokojstva je stvarno ogroman, zauzima nekih 40 hektara. Sa jedne strane se nalazi mauzolej Mao Cedunga dok je sa druge ulaz u Zabranjeni grad. Na ovom trgu je i Velika dvorana naroda, zgrada kineskog parlamenta, dok je nasuprot njoj Kineski narodni muzej, a u samom centru je spomenik narodnim herojima. Mi se zapućujemo ka Zabranjenom gradu tako nazvanim jer je naprosto ulaz u njega običnim smrtnicima bio uskraćen i to punih 5 vijekova. Drevni svijet legendarnih careva, njihovih prelijepih konkubina i evnuha koji su ih okruživali lako je zamisliv uprkos brojnim turistima. Tog dana prvi put idem na kung-fu show. Predstava u Crvenom teatru je živa, energična i govori o dječaku koji je ostavljen u hramu kako bi se usavršio u kung-fuu i posvetio budizmu. On prolazi kroz mnoga iskušenja da bi na kraju postao iguman manastira. Priča je ispričana kroz muziku, akrobacije i izvanredne primjere kung-fua.

Rano ujutru 9. jula kreće se za Kineski zid. Odmah nam kažu da je Mao jednom rekao, parafraziraću, da ne možeš biti heroj ako se ne popenješ na Kineski zid. E pa nije se lako ispeti čak i na samo jedan dio zida, pogotovo ako ste van forme. Stoga ne mogu ni da zamislim kako ga je bilo graditi. Baš kao zmaj Kineski zid se uvija gore, dolje preko planina, kroz pustinje i livade pokrivajući ukupno 8,851km. Ne zna se koliko je ljudi učestovalo u njegovoj izgradnji, ali se zna da je u toku nje umrlo milion ljudi i upravo zbog toga je neko kineskom zidu pridodao i naziv „najduže groblje na svijetu". Pojedini dijelovi su nestali, ali većina je opstala do danas. Pogled koji se pruža sa vrha jednog od 7 svjetskih čuda vrijedi svakog napora. Neopisiv je osjećaj hodanja po, kako neki tvrde, jednoj građevini vidljivoj sa mjeseca. Nakon zida idemo u razgledanje Ljetnje palate. Ona se nalazi u Haidian okrugu. Budući da su tokom ljeta u Pekingu

neizdržive vrućine, u šta sam se i sama uvjerila, nije teško zamisliti zašto je carska porodica odlučila da sagradi svoju ljetnju rezidenciju u blizini jezera nadomak Pekinga. Uz jezero se proteže natkriveno šetalište. Jednostavno pravi raj. Nakon posjete Olimpijskom parku, najsloženijem stadionu ikad napravljenom Ptičjem gnijezdu i nacionalnom plivačkom centru poznatijem kao Vodena kocka, mada kažu da će uskoro biti poznat kao Ledena kocka, budući da se Peking sprema za zimske igre 2022. uslijedla je prava, poslastica pekinška patka.

Opet Tijenamen trg, sa koga je predsjednik Mao proglasio osnivanje Narodne Republike Kine, a ovog 10.jula posjeta Maovom mauzoleju. Gužva je ogromna, u redu se čeka i po više sati iako je jul i ogromna vrućina. Oko nas su prije svega kineski turisti. U mauzoleju nema zaustavljanja, unutra si svega par minuta kako bi prošao pored balsamovanog Maovog tijela. To bi bila posjeta posljednjem prebivalištu Mao Cedonga. Slijedi posjeta Kineskom Nacionalnom muzeju. Ovo impresivno zdanje ima 48 izložbenih sala. U njemu možemo naći zbirke različite sadržine kao što su radovi od bronz, porcelana, žada, kineska kaligrafija, slike, statue Bude, namještaj, kovanice iz vremena drevne Kine. A pored raznih arheoloških otkrića povremeno muzej ustupa izložbeni prostor i savremenoj umjetnosti. Ovdje je vrijeme naprosto proletjelo. Ostatak dana proveli smo u Wangfujing ulici, najpoznatijoj ulici za šoping u Pekingu, a odmah pored nje je Wangfujing snack ulica. U takozvanoj food ulici veliki je izbor egzotične hrane kao što su pečene škorpije, razni insekti, stonoge, pauci. Mogu reći da smo mi bili prilično hrabra grupa. Svašta smo probali. Ja po prvi i najvjerovatnije posljednji put zmiju koja je, pa u suštini, bez upečatljivog ukusa; zatim pečenog goluba i morsku zvijedu koji su bili prekusni. Ostatak večeri proveli smo u okrugu Chaoyang, u Sanlitun, jednoj od najpopularnijih bar ulica u Kini. I to bi bila naša posljednja noć u Pekingu. Jutro prije polaska za Čangšu posjetili smo Hram neba. Za ovaj hram kažu da je najsvetiji od svih carskih hramova u Pekingu. U njemu su se carevi Ming i Qing dinastija molili za dobru žetvu. Izgrađen je u isto vrijeme kad i Zabranjeni grad. Hram je poseban i zbog parka odnosno vijekovima starog drveća kao što je kineski čempres, kineska kleka i japanski bagrem. Zatim se vozom kreće za Hunan provinciju, najmnogoljudniju u Kini. U stvari glavno odredište je Čangša, njen glavni grad. Putovanje brzim vozom oko 7 sati. I tako stižemo prilično kasno u kampus Čangša Univerziteta za nauku i tehnologiju. Do kraja našeg putovanja boravićemo u njihovom međunarodnom studentskom domu. Ujutru po dolasku idemo u posjetu Yuelu planini. U toku ove posjete upoznali smo se sa našim domaćinima. Odmah je bila uočljiva njihova predusretljivost i gostoprimstvo. Svi su bili sjajni, naročito Winnie, studentkinja master studija prevodilaštva, koja od tog dana u Čangši postaje naš nezvanični vodič, a ubrzo i naša prijateljica. Planina Yuelu je prelijepa oblast koja se sastoji od rijeka, brda, jezera, raznovrsnih sorti biljaka kao i kulturnih i istorijskih spomenika. Tu se nalaze prelijepa mjesta kao što su Aiwan paviljon, Yunlu palata, Lušan hram. Već prvog dana smo shvatili da se u Hunanu jede dosta začinjena hrana u odnosu na druge dijelove Kine. A i na to smo se brzo navikli. Nasuprot iskustvu u kineskim restoranima u Crnoj Gori, kineska kuhinja je raznolika baš kao i njena geografija i njeni ljudi. Tokom narednih 6 dana pohađaćemo časove kineskog jezika. A pamtiću i

predavanje profesorke Tang o umjeću pripremanja čaja. Potpuna sam oduševljena kako načinom pripreme tako i ukusom oolong, žutog i zelenog čaja. Profesorka će nas odvesti i na pijacu čaja gdje sam se, isprobavši nekoliko vrsta oolong i dark čaja, odlučila za meni najukusnije. U sjećanju će mi ostati i posjeta zoološkom vrtu i pandama, kao i večer u karaoke baru uz razne hitove. U petak nas je primio rektor univerziteta. On je izrazio zadovoljstvo zbog kulturne razmjene između naših zemalja i zbog sve bolje saradnje našeg i njihovog univerziteta. A u ime svih nas Luka Jakovljević je održao govor i zahvalio se na gostoprimstvu i izvanrednoj prilici za produbljavanje našeg znanja o kineskoj kulturi, historiji, običajama i tradiciji. Naš pretposljednji dan provodimo na Orandž ostrvu. Ono se nalazi na Xiangjiang rijeci, a poznato je po ogromnoj bisti Mao Cedonga isklesanoj u kamenu. Ujutro pred polazak dobili smo priliku da položimo HSK test drugog stepena znanja. I ubrzo nakon ručka krenuli smo nazad za Crnu Goru.

Ovo iskustvo je definitivno jedno od onih koji se pamte. Želim još jednom da se zahvalim Institutu Konfucije, na izvanrednoj organizaciji ljetnjeg kampa, prije svih profesoru Wangu, koji je bio tu za nas u svakom trenutku i svima u Kini koji su učinili da ovo putovanje na drugi kraj svijeta bude ovako zadivljujuće.

Mirjana Perović